

TIFFANY REISZOVÁ

ANDĚL

ROZENÍ HŘÍŠNÍCI

TIFFANY REISZOVÁ

ANDĚL

ROZENÍ HŘÍŠNÍCI

KNIHA DRUHÁ

Roky ve znamení rubínu

Původní název: The Angel. Published by Harlequin Books S.A.

Copyright © 2012 by Tiffany Reisz

„All rights reserved including the right of reproduction in whole, or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S. A.

Překlad: Miroslav Gruber

Redakce: Hana Králová

Translation copyright © 2019 by Miroslav Gruber

Czech edition © Vydavateľstvo Zelený Kocúr s. r. o., Šamorín, Slovensko, 2020

Vydavatel: Vydavateľstvo Zelený Kocúr s. r. o.

Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Grafická úprava: Design Amorandi

Návrh obálky: Keke

Foto na obálce: shutterstock

ISBN 978-80-89761-59-3

EAN 9788089761593

Všetchna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována žádnou formou, elektronickým, optickým, audio, mechanickým či jiným způsobem, včetně systémů na ukládání a vyhledávání informací, bez písemného souhlasu vydavatele.

Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tento příběh je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou výtvořem autorské fantazie, nebo jsou použity fikcionálně. Veškerá podobnost s žijícími či mrtvými postavami, událostmi nebo skutečnostmi je čistě náhodná.

Překladatel děkuje Radce aka Mountbatten za kontrolu terminologie z oblasti S/M.

Gině Scalerové, mému andělu. Chybíš mi.
Eve, rozené hříšnici. A Andrewu Shafferovi,
velké vody...

Část I

.....

Nora byla vzhůru nohama, hlava jí visela z postele a kouskem oka zahlédla zlověstný paprsek světla protínající okno a přecházející po podlaze. Søren do ní znovu vnikl a ona se zachvěla rozkoší.

„Eleanor, na co to myslíš?“ Znovu přirazil a s kontrolovaným zachvěním vyvrcholil.

Smála se ze svého nedávného orgasmu i absurdnosti rozhovoru vedeného ve své aktuální pozici. „Ty jsi mi říkal, že nemám o nedělích mluvit sprostě. Tak říkám, že jsem v pěkné kaši a že nestihnu mši.“

Søren sklonil hlavu a políbil ji na krk.

„Mám z dobrého zdroje, že tvůj kněz bude silně popuzený, pokud dorazíš pozdě,“ zašeptal jí do ucha.

„Potom mě můj kněz musí odvázat tady od té postele.“

Søren vstal a upřel na ni pohled; ona na něj nevinně zamrkala.

„Popros,“ nařídil jí a Nora začala vrčet. Arogantní hajzl.

Neříkal nic o tom, že by nemohla nadávat v duchu. Jen že nesmí nadávat nahlas.

Søren jí položil prst na rty.

„Neříkal jsem vrčet. Poprosit.“

Semkla a zase uvolnila čelisti, pak se zhluboka nadechla.

„Prosím, pane, pusť mě, abych mohla odvézt svou pr... zadnici domů, osprchovat se, jedinkrát za tento týden se nasnídám, hodím na sebe nějaké oblečení a pojedu zpátky do kostela, abych mohla hezky způsobně sedět v lavici a představovat si tě, jak nahý dáváš kázání o hříchu a jak se pohoršeně ptáš, cože, Bůh je proti tomu? I když budeš nahoře?“

Søren ji ostře pleskl přes stehno, až vyjekla. Přesto se ale natáhl a rozvázal černý hedvábný provaz, který měla uvázaný kolem kotníku. Se zjevnou zdráhavostí z ní vystoupil a svalil se vedle ní na bok.

Osvobozená Nora se začala hrabat z postele.

Søren si podepřel rukou hlavu a líně se protáhl po bílých prostěradlech. Nepodívá se na něj. Kdyby na něj pohlédla, znovu by si k němu do postele vlezla.

„Nějak pospícháš, maličká?“

„Od tebe? Ne. Ale jestli pospíchám, abych nezmeškala mši a nevyšloužila si tento týden další zbičování? To ano.“ Søren ji pohladil po lýtku, ona po něm opět šlehla pohledem. „Pokoušíš se mě zdržet, pane?“

Søren si povzdychl a odtáhl od ní ruku. Nebylo to fér; fara byla dvě minuty chůze od kostela; navíc byl chlap a nemusel si dělat starosti s tím, co si vezme na sebe, takže tam mohl být za deset minut.

„To je zlé obvinění, Eleanor. Samozřejmě bych se nikdy nepokoušel tě zdržovat. Ostatně jsi vzorem pro všechny mladé lidi v kostele.“

Nora si s úsměškem odfrkla a začala si sbírat šaty. Halenku stáhla z nebes nad postelí, k nimž ji Søren připoutal včera v noci, než ji zbičoval téměř do bezvědomí. Sukně ležela zmučlaná na podlaze, kam sklouzla, když jí ji Søren rozepnul a nechal klesnout, načež Noru ohnul přes postel a nohy přivázal k rozporce. Kdesi pod postelí našla podprsenku, prád-

lo měla doma v šuplíku. Když byla se Sørenem, s prádlem se moc neobtěžovala. Stejně to nemělo cenu.

„Vzor? Nora Sutherlinová, autorka erotické literatury, bývalá domina. Ráda vás poznávám.“ Napřáhla ruku k pozdravu. Søren po ní jen šlehl pohledem a svraštíl čelo.

„Jsi vzor pro Michaela. Ten tě zbožňuje.“

„Ale Michael je jeden z nás, pane.“ Usmála se při vzpomínce na dárek, který jí dal loni Søren k výročí: panictví asi nejhezčího dospívajícího chlapce na světě. Byl pohledný, ujetý a bohužel měl i velký psychický problém. „Samozřejmě, má pro mě slabost. Doslova. Ti normální v kostele ke mně ale nemají proč vzhlížet.“

Nora se nazula a Søren konečně vylezl z postele. Srdce se jí rozbušilo při pohledu na dva metry vysoké, dokonale sošné a bezostyšně nahé tělo, které jí vyšlo v ústrety. Nikdo, kdo by ho spatřil, by nevěřil, že Sørenovi je sedmačtyřicet. A nikdo, kdo by je viděl včera večer a dneska ráno, jak ji zbičoval a pak jí to opakovaně dělal v řadě úžasně ponižujících pozic, by nevěřil, že to je jeden z nejuznávanějších katolických kněží v celé Nové Anglii.

„Dáváš jim naději, že člověk může být dospělým katolíkem, aniž by byl konvenční nebo upjatý.“

„Snažíš se říct, že podle těch dětí jsem cool?“

„Jo, to si přesně myslím i já.“

Obrátila se k němu pro polibek na rozloučenou. On se ale namísto toho sklonil a políbil ji dlouze a pomalu... hluboce a majetnicky. Nikdo ji nikdy nelíbal tak, jak ji líbal Søren, jako kdyby byl uvnitř jejího těla, když přitom byl pouze uvnitř jejích úst. Po téměř pěti minutách vášnivého líbání se Søren odtáhl.

„Eleanor, skutečně bys měla přestat meškat.“ Rozpustile na ni mrkl svýma ocelově šedivýma očima.“

Nora po něm sekla pohledem. „Ty par...“ Jenže Søren jí pronikavý pohled opětoval. To jeho „žádné nadávky v neděli“ ji

jednou zabije. Jenže ona to dořekne. „Pardále plný zlých úmyslů. Schválně jsi mě tu zdržel pět minut líbáním. Dobrý Bože.“

„Mladá dámo, pokud nepřestaneš používat Boží jméno nadarmo, budu muset do našeho vztahu opět uvést rákosku. Skutečně si stěžuješ, že jsem tě líbal?“

„Ano. Protože podvádíš. Chceš, abych přišla pozdě a ty jsi měl záminku mě zmrskat.“

„Jako kdybych nějakou záminku potřeboval,“ usmál se na ni Søren a ona se rázem ocitla rozpolcena mezi nutkáním mu jednu vlepit a znovu ho začít líbat.

„Já mizím. Ahoj. Miluji tě. Nenávidím tě. Miluji tě. Uvidíme se v jedenáct a já se dneska skutečně budu snažit naslouchat tvému kázání a ne vzpomínat na včerejší večer. Ale nic nemůžu slíbit.“

Nora zamířila ke dveřím.

„Eleanor... nezapomněla jsi na něco?“

Nora se otočila na podpatku a vrátila se k němu. Natáhla k němu ruce a objala ho kolem krku.

„Zapomněla, pane?“

Sklonil se, aby ji znovu políbil.

„Postel.“

Nora obrátila oči v sloup. Odtáhla se od něj, rychle ustala postel a načechrala mu polštáře.

„Tady, pane. Spokojený?“

Søren ji přitáhl k sobě a přešel jí prsty po tváři.

„Jsi tady. Samozřejmě, že jsem.“

Nora si povzdychla při jeho slovech a jeho dotyku. Za léta, která strávili společně – těch deset krásných let s jeho obojkem na krku, dobu před incidentem, než ho opustila –, spolu trávili dvě tři noci týdně maximálně. Pak se k němu po pěti letech vrátila a od té doby s ním trávila svůj prakticky každý volný okamžik – na faře, v domě jejich přítele Kingsleyho na Manhattanu nebo v Osmém kruhu, nechvalně proslulém

podzemním S&M salónu, kde se Sørenovi dostávalo téměř zbožného uctívání. Strašně nerada teď zůstávala sama doma. Dům jí přišel příliš velký, prázdný, tichý.

Sørenovy ruce opustily její obličej a sevřely se jí kolem krku. Slyšela cvaknutí, něco povolilo a Søren jí sundal její bílý kožený obojek. Stejně jako pokaždé, když jí obojek sňal z krku, i teď měla pocit, že jí cosi sevřelo srdce. Søren otevřel schránku z růžového dřeva vedle své postele, vytáhl svůj kolárek a namísto něj do krabičky uložil Nořin obojek.

„Jeg elsker dig. Du er mit hjerte.“

Miluji tě. Jsi mé srdce.

Nora se mu s dramatickým vzdechem zhroutila na hrud'

„Víš, jak mě vzrušuje, když mluvíš dánsky?“

„Ano. Ale už běž. Jdeš pozdě a doufám, že si pamatuješ, co následovalo minule, když ses opozdila na mši.“

„Ano. Ale docela se mi to líbilo, takže to taková hrozba není.“

„Mohl bych ti pohrozit týdnem celibátu, ale jelikož já pozdě nepříjdu, nevím, proč bych se měl sám trestat. Eleanor, vždy ses mohla přestěhovat blíž. Uvažovala jsi o tom někdy?“

Uvažovala. Asi pět sekund, než došla k závěru, že by si raději uřízla ruku, než aby prodala svůj dům.

„Já mám svůj dům ráda. A chci si ho nechat.“

„Máš ráda a chceš si nechat svůj dům nebo svoje vzpomínky?“

Nora sklopila oči.

„Prosím, nenuť mě se stěhovat.“

Søren ji asi před rokem požádal, ať se přistěhuje blíž k němu a kostelu. Řekla mu tehdy ne a říká ne i teď. Věděla, že by jí mohl nařídít přistěhovat se blíž a ona by ho poslechla. Ale zatím na to nedošlo. Søren přikývl a Nora se od něj odtáhla.

„Po kostele se zase sejdem vzadu, ne?“ prohodila Nora ze dveří ložnice. Nedělní odpoledne patřila jim. Farníci vždy

Sørena nechali v neděli odpoledne v klidu. Měli dojem, že se modlí. Což tak úplně pravda nebyla.

„Pokud Bůh nezakročí.“

„Bůh nezakročí, otče Stearnsi?“ pohodila Nora s hravou arogancí vlasy. „Snad už dostal rozum, ne?“

S úsměvem přes rameno se na Sørena naposledy dlouze zadívala. Měl bezpochyby nejhezčí tvář ze všech mužů, které kdy poznala. Nejhezčí tvář, nejbystřejší mysl, nejhříšnější libido, nejmocný sexy tělo a nejoddanější srdce... z těch pěti let, kdy žila od něj, čtyři prožila v naprostém utrpení. A teď jsou už rok znovu spolu a všechno je dokonalé.

Téměř dokonalé.

Jako obvykle, i dnes se Michael probudil dlouho před zazvoněním budíku. Ležel v posteli, ruku měl zastrčenou v trenýrkách a uvažoval o tom, že by se trochu přiškrtil, aby to bylo lepší. Jenže otci S. slíbil, že si už nebude ubližovat sám. Otec S. neměl nic proti erotickému dušení, leč přísně Michaelovi zakázal, aby ho praktikoval sám. „Už jsme tě jednou téměř ztratili, Michaeli. A já bych strašně nerad tuhle zkušenost zažil znovu,“ říkal mu otec S., a Michael dobře věděl, že by si nikdy neodpustil, kdyby kněze – člověka, který mu zachránil život – znovu vystavil téhle hrůze.

A tak namísto toho Michael jen zavřel oči a vybavil si vzpomínku na to, jak ho Nora Sutherlinová svazovala, vedla ho dovnitř sebe a pak ho stiskla tak silně, až se zarazil. Takhle jediná smyslová vzpomínka zafungovala jako obvykle a Michael mohutně vyvrcholil na dlaň.

Ani se neobtěžoval papírovým kapesníčkem, vstal a zamířil rovnou do sprchy. Tam strávil dlouhou dobu, delší, než jakou tam pravděpodobně tráví chlapci jeho věku. Samozřej-

mě, většina hochů jeho věku nemá vlasy splývající na ramena a sklon k sebepoškozování. A vařící voda není zdaleka taková zábava jako horský vosk, na druhou stranu teď nic lepšího po ruce neměl.

Po sprše se Michael otřel ručníkem a oblékl. Dlouhé vlasy si učešal a svázal do ohonu. Vyžehlil si bílou košili, černé kalhoty, dokonce si vzal i kravatu. Byť tentokrát to erotické konotace nemělo... tedy pokud v to nepočítáme, že se sám pokoušel na Noru Sutherlinovou udělat dojem coby erotická konotace.

Jako obvykle před opuštěním ložnice si Michael vytáhl rukávy a vetřel si vitamin E do bílých jizev na obou svých zápěstích. Vitamin E údajně pomáhá hojení a mizení jizev, v jeho případě byl účinek zatím minimální. Na pravé zápěstí si nasadil hodinky s širokým páskem, na levé natáhl černý kožený náramek a zamířil k ložnici své matky.

Zaklepal na dveře.

„Jdi sám,“ ozvalo se... přesně, jak čekal. Na druhou stranu, zeptat se musel. „Ale nech mi tu auto. Musím dopoledne něco zařídit.“

Nech mi tu auto... úžasné. Ještě, že kostel U Nejsvětějšího srdce je vzdálený jen pár čtvrtí.

Nasadil si sluneční brýle, cestou ke dveřím popadl skateboard a batoh, načež vyrazil na ulici. Jel na skateboardu až ke schodům chrámu U Nejsvětějšího srdce, tam z prkna seskočil, šlápl na něho, že se skateboard zvedl, chytil ho a vzal pod paži. Před vchodem do svatostánku zašel do kanceláře farního sekretáře, vytáhl cosi z batohu a odeslal fax.

Pak zamířil do vlastního chrámu a viděl, že Nora dosud nedorazila. Posadil se do desáté lavice odzadu, dvě řady za místem, kde obvykle sedávala Nora. Její malý stín, sedmiletý Owen Perry, už čekal, až se slečna Ellie objeví. Owen Noru – slečnu Ellie – doslova zbožňoval a vůbec se to nepokoušel skrývat. Sedával vedle ní během mše a občas se jí dokonce

schoulil na klín. Jednou kolem nich Michael procházel a zahlédl Owena, jak jí napůl ve spánku leží na klíně a Nora mu bezmyšlenkovitě přejíždí prsty po jeho malém čele. Oba měli vlnité černé vlasy. Kdokoli by je viděl poprvé, musel by si myslet, že to je matka se svým dítětem.

Vždycky ho ranilo, když zahlédl Owena, jak se tulí k Noře. Záviděl tomu malému chlapci, že může tak otevřeně zahrnovat Noru svou pozorností a city. Michael by jí líbal nohy, kdyby mu to dovolila. Na druhou stranu záviděl i Noře. Aspoň má někoho, kdo se se jí nebojí dotýkat na veřejnosti. Michael si sám nedokázal vybavit, kdy se ho naposledy někdo dotkl. Dokonce i vlastní matka ho přestala objímat, když se otec odstěhoval.

Nora neměla jen lidi, kteří by byli ochotni dotýkat se jí na veřejnosti. Měla též otce S., který se jí dotýkal v soukromí. Michael si potají dělal obavy, že to někdo o otci S. a Noře zjistí. Všichni věděli, že Nora píše erotickou literaturu a náboženská obec byla potají ráda, že má uprostřed sebe někoho, kdo je takovou mini-celebritou. A všichni v kostele otce S. zbožňují. Jenže Nora a otec S. se do sebe zamilovali, když jí bylo pouhých patnáct. Kdyby se provalila jejich minulost, ba ještě hůř, jejich přítomnost... Michael nechtěl ani pomyslet, jak strašné by to bylo.

Michael se podíval na hodinky a viděl, že má čas tak akorát doběhnout se napít vody. Rychle vstal a zamířil ke dveřím. Zrovna když vycházel, zahlédl Noru, která se rychle protáhla hlavním vchodem, oblečená do přiléhavé bílé sukně a vypasované černé halenky. Vlasy měla sepnuté do copu, v koutcích rtů namalovaných jasně červenou rtěnkou se jí rýsoval úsměv. Mohl si jen představovat, co s ní toho rána otec S. prováděl, že se takhle usmívá – mohl si jen představovat a často si taky představoval.

Nora zamířila k němu a Michael ztuhl. Nikdy spolu nemluvili – tedy alespoň od té společné noci spolu neprohodili ani

slovo. Jako obvykle na ni zamával. Namísto toho, aby gesto opětovala, ho však Nora uchopila za ruku a na okamžik ji sevřela ve své dlani. Stiskla mu prsty, pak ho nechala jít a on pokračoval, jako kdyby se mezi nimi neudálo vůbec nic.

Pak sklopil pohled a podíval se na dlaň. Dotkla se ho.

Když vzhlédl, neušlo mu, že jeden z ženatých mužů ze sboru, který s Norou často flirtoval, na něj upírá pohled. V tom jeho pohledu četl Michael závist. Narovnal se a šel si sednout zpět na své místo v lavici. Chvilku tam seděl, pak si to ale najednou rozmyslel, vstal a sedl si přímo vedle Nory. Nevěnovala mu ani pohled, jen s Owenem probírala nějakou kresbičku, kterou jí daroval. Znovu ale natáhla ruku a stiskla Michaelovi stehno tak silně, že tam druhého dne ráno bude mít modřinu.

Michael se jen usmál. Pane Bože, jak miluje neděle.

Suzanne se probudila s Patrickovou paží přes své obnažené břicho a ústy přitisknutými k šíji.

„Patricku, fakt, já spím,“ odstrčila ho. „Furt mám jet lag.“

Patrick se jen zasmál a kouzl ji do ramene. Ona se otočila na bok, zády k němu.

„Sex je homeopatickou léčbou na jet lag. Někde jsem to četl.“

Suzanne zavřela oči, přitáhla si deku až k bradě a pokoušela se vzpomenout, kdy přesně došla předešlého večera k závěru, že vyspat se s bývalým přítelem je dobrý nápad – patrně někde mezi čtvrtým a šestým rumem s kolou.

„Včera večer ti to nestačilo?“ zeptala se ho a vágně vzpomínala na dvě, možná tři čísla, jedno v obýváku, dvě v posteli. To třetí se možná ale nepočítalo.

„Moc si ze včerejška nepamatuju. Úžasnej večírek na uvítanou,“ zamumlal jí do krku.

„Patricku, fakt,“ namítala Suzanne, když cítila v bedrech jeho erekci. Patrick dokázal být někdy k neukojení – což v jejích očích patřilo k jeho lepším vlastnostem. Tedy ne že by mu to někdy řekla.

„Je neděle ráno. Můžeme šukat celou dobu, co budou v kostele.“

„Zmínkami o kostele mě nedostaneš tam, kam chceš. Tedy ať už mě chceš dostat kamkoli.“

Suzanne cítila, jak se postel pohnula, když se Patrick odtáhl. Převrátila se na záda a přiměla se pohlédnout mu do očí. Poblíž konvoje, ve kterém jela nedaleko Kábulu, explodovala bomba. Stalo se to před pouhými dvěma týdny. Před očima jí tehdy proběhl nikoli celý její život, nýbrž Patrickova tvář, jeho neupravené hnědé vlasy, posmutnělé oči, hravý úsměv. Existuje důvod pro to, proč je z něj bývalý přítel. Občas nicméně měla problém vzpomenout si, co to přesně je za důvod. Dnes ráno si vzpomněla.

„Do pytle, Suz. Promiň, jsem idiot. Nechtěl jsem... víš, já byl tak rád, že jsi zpátky... a teď jsem to všechno podělal.“

„Buď ticho,“ napomenula ho, leč nikoli nehezky. „Myslím, že jsem zaslechla fax.“

Popadla ze země Patrickovu košili, hodila ji na sebe a vyběhla z ložnice. V rohu obývacího pokoje měla zřízenou takovou malou domácí kancelář. Knihy a zápisníky se válely po zemi. Čtenáři chválili její novinové a časopisecké články za jejich jasnost a uspořádání. Titíž čtenáři by možná s pobavením přihlíželi, kolik chaosu je zapotřebí k vytvoření takových uspořádaných a sečtělých textů.

Za druhou hromadou našla prachem pokrytý fax. Na podavači ležel jeden jediný list papíru. Zorničky se jí rozšířily, když spatřila logo a hlavičku na jeho horním okraji.

„Patricku?“

„Co je?“ zeptal si a ve dveřích obývacího pokoje si zapínal džíny.

„Přečti si tohle,“ vtiskla mu papír do ruky.

„Anonymní tip?“

„Asi jo. Bez úvodu. Dole na stránce není ani uvedeno faxové číslo. Fakt zvláštní.“

Suzanne sledovala, jak Patrick očima přejíždí po stránce. Překvapením nebo zmatením zavrtěl hlavou.

„Je to to, co si myslím, že to je?“

Suzanne si od něj vzala list papíru zpátky a znovu si ho četla. „Wakefieldská diecéze – co o ní víš?“ zeptala se ho.

Patrick si projel prsty vlasy a vzhlédl ke stropu. Věděla, že tohle vždycky dělá, když se zamyslí, jako kdyby mu odpověď měl poskytnout Bůh nebo aspoň strop. „Wakefield... Wakefield... malá diecéze ve státě Connecticut. Bezpečné, čisté předměstí. Celkem liberální a celkem nudné.“

Suzanne v tónu jeho hlasu zaslechla drobné zaváhání.

„Jen ve s tím, Patricku. Já to snesu.“

„Fajn,“ souhlasil s povzdechem. „Jeden z jejich lidí, otec Landon, měl převzít úřad po biskupu Leo Salterovi. Na poslední chvíli na něj ale vytáhli obvinění z pohlavního zneužití, věc starou šestatřicet let. Takže namísto toho, aby se stal biskupem, putoval tam, kam posílají ty obviněné ze sexuálního zneužívání.“

„Ty obvykle posílají do jiného kostela plného dětí,“ odpověděla Suzanne a ruce se jí třásly obtížně potlačovaným hněvem.

Patrick jen pokrčil rameny a vzal si od ní fax. Sám pracoval jako investigativní reportér a fungoval jako chodící encyklopedie všech skandálů kolem New Yorku. Seznámili se před dvěma lety, když oba pracovali pro stejné noviny.

„Suzanne,“ pronesl Patrick varovným tónem. „Prosím, ne dělej to. Nech to být.“

Suzanne neodpověděla. Sedla si do svého otočného křesla, přitáhla si kolena pod bradu a sáhla po zarámované fotogra-

fi, kterou měla postavenou na stole. Z rámu se na ni usmíval její starší bratr Adam. Na snímku mu bylo osmadvacet let. Teď bylo jí osmadvacet a Adam je po smrti.

„Suzanne,“ spustil Patrick s tichou vážností ve hlase. Na okamžik zaslechla v jeho znepokojeném hlase ozvěnu hlasu svého vlastního otce. „Tohle je katolická církev. Je to vlastně stát ve státě s vlastní armádou. A ta armáda sestává především z právníků. Víím, že církev nenávidíš. Taky bych ji nenáviděl, kdybych byl na tvém místě. Ale tohle si musíš nejdřív dobře rozmyslet, než do toho skočíš po hlavě.“

„Já nikam po hlavě neskáču. Dobře víím, co mám tady před sebou. Něco je zkažené ve státě wakefieldském. A já hodlám zjistit, co to je.“

Patrick těžce oddychl. „Dobře,“ přitakal nakonec, „ale necháš si ode mě pomoci, jo?“

Suzanne jen obrátila oči v sloup a pokoušela se neusmívat.

„Dobře. Fajn. Když na tom trváš.“

„Nuže, kde začneme?“ nahodil.

Suzanne ukázala na jméno na papíru, který vylezl z faxu.

Otec Marcus Stearns, kostel U Nejsvětějšího srdce, Wakefield, Connecticut.

„Začneme u něj.“

Z tašky přes rameno, kterou nechal včera pohozenou na gauči, vytáhl Patrick svůj laptop.

„To bude hračka,“ ujišťoval ji, když zapínal svůj Mac. „Co o něm potřebuješ vědět?“

Suzanne se znovu zadívala na snímek Adama. Kdyby nezemřel, bylo by mu tenhle měsíc třicet čtyři.

„Všechno.“

Nora spolkla úsměv, když si Michael vůbec poprvé přisedl vedle ní. Chudák kluk – čekala celý rok, až mladík sebere odvalu a promluví na ni. Byl mladý a křehký, tak na něj nechtěla tlačit. Michael je možná jméno archanděla Božího a hlavního válečníka Boží armády, ale ten Michael, který sedí vedle ní, je ten nejjemnější mladý muž, jakého kdy poznala. To z kombinace citu a rozpustilosti ho štípala do stehna, když jí Owen vnutil další ze svých kreseb – tahle znázorňovala sedmiramennou chobotnici s usekanými chapadly. Prohlásila, že by se za takový výkres nemusel stydět ani sám George Condo, opatrně ho přehнула a vložila do kabelky. Dopoledne se zatím vyvedlo hezky – osouložil jí její oblíbený chlap, objalo oblíbené dítě a tiše jí obdivoval její oblíbený andílek. Leč její štěstí trochu povadlo, když spatřila, jak do první lavice usedá kněz, jehož v životě neviděla. Nesouhlasně po ní střílil pohledem. To ji nešokovalo, ba ani nepřekvapilo. Na nesouhlasné pohledy od kněží, zejména Sorena, byla zvyklá z mládí. Jenže ten jeho pohled vzápětí přešel z ní na Michaela. Záhadný kněz na něho pohlédl se směsicí lítosti a zhnusení. Michaelovi ten pohled neušel a z jeho už beztak bledé pleti zmizela všechna barva.

Noře se rozbušilo srdce. Ví o ní ten kněz něco? Ví snad, jak společně se Sørenem „pomohli“ Michaelovi zotavit se z jeho pokusu o sebevraždu?

Než stačil u Nory propuknout záchvat skutečné paniky, rozezněly se zvony, začala hrát hudba, do chrámu vešel Søren a zaujal své místo u oltáře.

„Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží i duch Svatý budiž s vámi,“ prohlásil Søren. Hostující kněz zůstal sedět na svém místě. Špatné znamení. Hostující kněz se obvykle podílí na mši. Že zůstal sedět a jen přihlíží, něco věští. Něco špatného.

„I s tebou,“ recitovala Nora se zbytkem sboru. Søren zůstal klidný a nevzrušený jako obvykle. Návštěva cizího kně-